

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput VI. Incipit tractatio de heroico gradu perfectionis, quem hæc Virgo
est assecuta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

L
V
*Mariæ
Ecclesie
Bar.*
16

coronam, ac servaret, quod fecit. Subito fui abrepta, & occupata somno spiritusli, ubi anima placidissimè & tranquillissimè requievit in suo Deo, cognoscens, quæ à Domino edocebatur, ijsdemq; sese oblectans. Hunc in modum constituta, audi vi suavissimam musicam vocum, quæ erat Angelorum concinentium Divinas laudes: quamvis autem illa esset interiori auditui animæ jucundissima, aliunde tamen mihi videbar desiderare, ut cessaret, quia me nonnihil abstrahebat à suavitate, quâ fruebar in contemplatione Divina Essentiaz. Ita aliquousque perseverati, ignoro tamen quamdiu: sed scio, quod dolens, velle

Deum, ut reduceret ad meum angelum, dixerim magno affectu Ejusdem Majestati: Mi Domine, relinque me hic, ne me restituas exilio. quod aliquoties reperbam. Nibilominus Divina Majestas, consolando me, mandavit, ut reduceret. Obsequentes Sancti Angeli me duxerunt alio modo, seu viâ diversâ ab ea, quâ prius venieramus: quia me sustulerunt ad celum elevatam velut lineâ rectâ, deduxerunt verò per ambages & circuitus, donec me reperi in paupere meo cubicello. Benedictus sit DEUS ob tuas misericordias.

Amen.

→ g: (***) : Sc.

CAPUT VI.

Incipit tractatio de heroico gradu perfectionis,
quem hæc Virgo est assecuta.

Quisquis attente perlegerit
hactenus dicta de profundis, à
magno D E O nostro ac Domini
no factis in anima hujus sue
dilectæ spomæ, fundemini,
non mirabitur elegans virtutum ipsius adi-
cium tam altè affurrexisse, ut censi debeat
inter insignissima, que non solum presenti,
verum etiam præteritus faculis, benigna & po-
tens ejusdem Domini dextera, per merita am-
abilissimi Servatoris nostri, in sua Ecclesia est
architectata. Id satis aperte patet, ex omni-
um virtutum exercitio, quas nobis rigidissime
examinatas, Venerabilis Pater Ludovicus de
Ponte, in prima hujus historia parte, enarrat.
Continuate verò et fuerunt, & creverunt po-
stremis novem annis longe ipsius, benèque
impensa vita; atque pari procedebant passa
Divina Majestatis demonstrationes, ex quibus intelligeret gradum perfectionis, in quo illam ex mera sua infinita bonitate constitu-
erat, & ad quem jam inde ab eternitate ipsam
prædestinaverat. Anno sexcentesimo vi-
gesimo sexto, in Januario, inter ingentes afflic-
tiones & dolores eam Deus dignatus est sequenti
visione, quæ abunde probatur, de quo agimus.
Sic inquit Virgo:

Die octavâ hujus mensis mihi serio di-
xit Dominus: Veni mecum, Anima, &

videbis solennitatē, quæ celebratur. Du-
cta sum à Domino ad celum, ubi ante o-
mnia alia vidi meos parentes, & quatuor
avos, quod spectaculum me summo affer-
cit solatio. Vidi quoque nonnullas ami-
tas, & consanguineos, quos in hac vita no-
veram, nec non alios mihi ignotos. Omnes
erant contentissimi: postremus autem
procedebat meus Pater, gestans puerum
in brachijs. Taliter obabant illud celum,
donec pervenirent ad thronum Sandilli-
mæ Trinitatis, cuius supremæ Majestati &
Celsitudini meus Parens egit gratias pro-
data sibi ea pupula, dedicavitq; illam eu-
udem obsequio, supplicans ut ipsam fulciperet
velut suam. Divina Majestas perceperit
oblationem, & singularem monstrando
complacentiam dedit puellæ suam bese-
dictionem, dicens: Ego illam mihi ab
eterno elegi, volo ipsam esse meam, mihi-
que eandem conservabo. Docuit me Di-
vina Majestas, me esse istam puellam. Ipsi-
fit benedictus.

Qualis verò fuerit gratiohae electio, si
quantam hujus anima felicitatem, ad qua-
tam cesserit gloriam Dei, ostendit illa Diva
Majestas viigesimâ Februarij, ejusdem anni,
quod ipsa refert huic verbis.

Veh-

Vehementer hoc die ardebam desiderio, quo assiduè per Dei bonitatem terror, ad explendam in omnibus sanctissimam ipsius voluntatem. Conspexi tum personam Christi Servatoris nostri, qui ad me accedens, meumq; brachium eo spirituallissimo modo apprehendens, quem alias retuli, duxit me secum ad cælum. Nihil mihi videbar intueri aliud, quando pervenii ad ea regia palatia, quām illum suavem aëtem, quem soleo appellare inauratum, ejus coloris, cuius est nubes illuminata à sole, & plena splendoribus. Inde me Ejus Majestas duxit ad alium locum altiorem, ubi erant profundissimæ aquæ, referentes speciem immensi maris. Navigabant illic multi in navibus vectorijs, associati Angelis. Erat mare tranquillum ac pacatissimum, & qui ijs vebabantur erant letissimi atque jucundissimi. Traecit me Dominus ad alterum litus, non navi, sed sustentatam suâ virtute. Mox me tulit ad altum montem, ubi etiam erat ingens turba, frumentorum multorum aliorum Angelorum societate: omnes exultabant, magnumq; præse ferebant solatum. Inde fui ab ipso ducta ad alium locum altiorem, ubi vidi Beatisissimam Trinitatem, quæ me blandissime, & cum singulati amoris exhibitione suscepit, interrogando me: Quid est hoc, Anima? quis te huc perduxit? quid quaeris? Ego quasi obstupei, mēque ipsam intuita vidi, quod gererem habitum peregrinæ, habens meam penulam, & scipionem viatorum, statimq; dixi: Domine, sum peregrina, sum mendica, & venio, ut à te petam eleemosynam: da mihi illam, mi Domine. Quām libentissimè, dixit Divina Majestas, accipe ex istis pretiosis gemmis in hac mensa, quacunque volueris. Conjeci oculos ad locum à Domino designatum, conspexique mensam præstantissimis plenam gemmis, & pretiosissimis lapidibus, significantibus varia magni illius Domini dona, quale est donum propheetice, donum miraculorum, donum linguarum, & alia hujusmodi. Inter illa erat donum conformitatis cum Divina voluntate, ad eam in omnibus exequendam. Hoc viso exarsi illius desiderio, & acsi reli-

qua non essent tam admiranda, huic soli affectum addixi, manūque applicui. Vix illud apprehendi, quando ex eo Triuno DEO pulcherrimoi prodierunt radij lucis, qui, occupatis & illustratis omnibus meis sensibus & potentij, me totam penetraverunt, adeò ut suavissimè animam meam, oblectando, me quodammodo transformaverint in ipsum Deum. Videns me ita constitutam, dixi: Quid est hoc, mi Deus? quid agis? Qualis est ista tua munificencia? Dominus respondit: Anima, noli mirari: non enim est multum, quod me tibi totum donem, quando tu mihi das, quidquid habes, nihilque præter me queris, atq; ut mea voluntas impleatur.

Hæc Dei misericordia fuit maxima, viderisque mihi me ipsam non capere, & penitus quodammodo excessisse hac vitâ mortali, atque dicebam intra me: Jam tandem ista vice hic permanebo, neque enim reverti sciam. Verum Divina Majestas, quæ penetrabat meam cogitationem, tum dixit: Anima, qui te adduxit, etiam reducat, monstrabitque tibi viam. Animadverteridum est, eo tempore, quo versabar cum Sanctissima Trinitate, agens ea, quæ retuli, Sacratissimam Humanitatem Christi Domini nostri scel mihi occulavisse, ut eam non viderim. Cognoscebas autem, quomodo immensus ille & omnipotens D E U S beatos reddat Spiritus, & sanctas coram se assistentes Animas, ac dicebam. Volo id bene contemplari, & qualia hic sint sublimissima hæc mysteria, ut aliquid de ijs loqui possim. Eodem momento conspexi secundò Christum Domum, qui mihi dixit: Revertarum, Anima, veni ad tuum locum. Voluissim equidem ibi manere, sed Ejus Majestas mihi respondit: Necdum est tempus, veni tecum. Descendimus itaque ex prædicto monte, ubi erat illa hominum summo affluentium solatio turba, dixitque mihi Ipsius Majestas: Ecce, non semper in vita mortali meos Justos tribulationis igne exerceo; etiā illis concedo delicias, & oblectamenta, quibus perfunduntur conversando cum Angelis. Ingressi sumus deinde illud mare, quod vidi pacatum, & navigantes læ-

tos, sicut antea: sed subito fuit horribili tempestate turbatum. Periclitabantur, qui mare pertransibant, evadebant tamen periculum. Et Dominus mihi dixit: Animadverte, in vita mortalium omnia reperuntur, malitia & tempestates; sed qui est mecum, & in me confidendo navigat, non peribit. Descendimus tandem usque ad meum angulum, ubi mihi magnus iste Dominus dixit: Nunc, Anima, vale; ego non abeo, quia tecum maneo. Ita dispergit, me prorsus à sensibus abalienatā, donec mihi integrè sum reddita. Volui postea aliquid referre de modo, quo Deus in celo Sanctos reddit beatos: verum nec invenio verba, neque mihi id fuit possibile. Benedictus sit in omnem æternitatem.

Non videtur potuisse magis genuinè explicari perfectio, ad quam hæc felix anima pervenit, quam dum ipsi Deus dixit, quod se totum illi communicet, quia ipsa in omnibus studeret propaganda ejusdem Domini gloria, & implenda sanctissimæ ipsius voluntati. Idem comprobavit eo, quod illi evenit decimæ octavæ Maj., anno sexcentesimo vigesimo sexto, postquam ab hoc Domino, in proximorum communione, ducta fuit ad remotissimas provincias (qua de re alibi agemus) atque illa sic describit.

Vocavit me Dominus ac dixit: Veni, Anima, & quiesces, quia te fatigavi, circumducendo per ista maria, & has regiones. Ducta sum ad cœlestem Jerusalymam, ubi me coram Beatissima Trinitate constitutam, Sancti Angeli cum ingenti gaudio exceperunt. Circundabant illum Divinum thronum, agebantq; ita mecum illi Angeli, sicut agi solet cum puerulo, dum aliquò adducitur, ubi sunt multæ matronæ congregatae, quarum singulæ illum arripunt, eique blandiuntur, & indicia exhibent amoris. Asledi coram eo magno Deo, vehementer erubescens. Interim ijs Sancti Angeli se invicem percontabantur: Quæ est ista, cui DEUS tantam præstat gratiam, & se usque adeo communicat? Ego me converti ad viciniores, dixiq; illis: Dicite, esse malam Christianam. Ipsi interrogaverunt Dominum Majestatis: Quare, Domine, es tam multa largitus huic

creatüræ? Dominus autem respondit: Quia volui, & quia in omnibus suis operibus, verbis, & cogitationibus, semper induit se conformare meo beneplacito, & exequi meam voluntatem, id est illi traxi clavim meorū thesaurorum, & ipsius arbitrio commisi pacem ac bellum: illa vero omnia faciet secundum meam voluntatem, & inspirationes ac motions, quibus à me in omnibus dirigetur. Ego hæc verba, quæ meus Deus loquebatur, audiebam velut attonita, & ajebam: Domine, quis adhibebit fidem tuis dictis? Et respondit cum summa majestate: Non poterit rationabiliter ijs denegare fidem, quisquis crediderit, me esse bonum atque omnipotentem, & judicia mea esse iusta, viisque meas & semitas occultissimas. Hic à Deo prolatis, fui ducta à Sanctis Angelis ad valde altum locum illius cœli, ubi me adverti gerere coronam in capite, & in dextra manu sagittam. Sentiebam unā, me quodammodo irasci, volebamq; illā impetrare quandam personam. Interim ad me ascendit quidam Sanctus Angelus, & per humanam sagittam ē mea manu sustulit, ejusq; loco mihi dedit ramuscum olivæ. Descendit postea, depositaque sagittam ad pedes Dei. Fui subito ducta eorum, & ad eosdem Divinos pedes collocavimus. Tum Sacratissima Persona IESU Christi Domini nostri mihi praefixa præbuit vulnera suorum sanctissimorum pedum, qui mihi etiam dignatus est dare facultatem, ut unum pedem oscularer. Deinde sum abrepta in ecstasim, & restitueta mihi, reperi me in meo angulo. Ipse sit benedictus, Amen.

Rara proculdubio fuit perfectio, quæ hac famula Dei promovauerit esse thesauros Dictae Majestatis, suisque precibus agere arbitram in eventibus pacis & belli suorum temporum. Quantum hac in re profuerit nostris regni, etiamq; exteris Catholicis, dictum est in parte, & in hac alibi multa referuntur. Eodem spectat sagitta vindictæ, quam ex ijs Divina Justitie spirando, dum videbatur postulatura penas, subito se moveri sensu ad affectus Clementie, quam ijs imperabat, quibus Deus irascebatur. Verum prosequitur

gradus perfectionis, quos ipsi Deus alia vice symbolice manifestavit, septimā Decembris, an. sexcentesimo vigesimo septimo, ubi sic ait.

Inveniens eram orationi, & vacabam consueto exercitio, considerans meam vilitatem, quando me Dominus vocavit, dicens: Veni, Anima, concende has scalas. Restiti, sicut alias (dum id mihi conceditur) sed cum nihil proficerem, dispositi me ad obtemperandum Divinae Majestati, volensque concendere scalas, quas juxta me videbam, confixi circa illam multos canes, qui licet essent parvi, magnam nihilo minus præ se ferebant oculis & dentibus ferociam. Timui, sed accessit ad me quidam Angelus Dei, dixitque: Noli timere, Anima, nec enim est cur timeas; & arreptā utraque mē manū, converso ad scalas dorso, & vultu ad me, perduxit me usq; ad illarum summītatem, ubi, dum coeli appetirentur, me illuc introduxit, dicendo: Intra in gaudia Domini tui. Ingressa sum eam cœlestem civitatem, & contemplata fui illius gaudia, quæ erant ipse et Deus, eisdemq; omnipotentia, misericordia, & reliqua attributa, ac perfectiones Divinæ. Circumdedit me drepente virtute tuā Dominus, conclusisque initia le ipsam, dicens mihi: Anima, ingredete gazophylacium meorum thesaurorum. Ibi mihi Dominus ostendit, quæ referre nesciam. Inter alia tamen vidi quosdam quasi soles pulcherrimos & lucidissimos, qui revera erant Divini thesauri; in quibus mihi distinctius representabantur Divinæ perfectiones, atq; eas singillatim intuerer. Contemplabatur hos thesauros mea anima cum magna admiratione & voluptate. Videntes me Dominus ita constitutam, dixi mihi: Anima, accipe aliquod cimelium istius gazophylacij, qualemq; ex his volueris. Ego, uti semper me ipsam reformido, ac desidero non deviate à Divinis veritatibus, respondi: Domine, volo lumen; & absq; mora comprehendi unum ex ijs solibus, à quo ita fui irradiata, ut tam interne, quam forinsecus tota replecer lumine. Consideravi deinde cætera omnia, quæ erant in beato illo domicilio, & vidi in quadam imagine maximas ac elegantissimas literas, atque in quovis linea fine

grande punctum. Non intelligebam illas, sed neq; sciebam legere: cùm autem mihi exponerentur, vidi in ijs expressam universam vitam meam, & status, quos cā durante anima mea habuerat, qualiterque ab uno fuerit progressa ad aliū, ac etiam inde deciderim, & quomodo per Divinam bonitatem post eos lapsus ascenderim altius; quasi idcirco descendisse, ut ascenderem. Videns vero tot charitatis & misericordiæ Divinæ effectus, dixi Deo: Domine ista tu mecum egisti: sed non exprimitur hic, quid ego fecerim, non suht enim hic mea peccata, nec mea ingratitudo, neque quām malè tuis beneficijs & misericordijs uia fuerim, quāmq; parum ex ijs sciverim proficere. Dominus tacebat, & cùm instarem interrogando, respondit. Hoc, Anima, jam præteriit, & quando peccator agit penitentiam, non men inī ultrā ipsius peccatorum, neq; ea amplius euro. Deinde me Divina Majestas tecum univit aeternam unionem amoris, quem mihi tantum exhibebat, ut me ipsam perdidierim, usquedum mihi restituta, me eperi in meo angulo. Laudetur Deus in aeternam, Amen.

Quāvis incertum sit, permissione m. levium, multoq; magis gravium culparum: esse effectum Divina prædestinationis; Certissimum tamen est, Deum ex humanis lapsibus, qualescumq; sī sunt, consuevit, ex mera sua bonitate, sumere occasionem prochendarum altius animarum, ut per penitentiam humiliores resurgent & ferventes, quām forent, si non cecidissent. Atq; hoc tantum videtur velle hac Virgo significare, dum dicit, quod lapsus sue vita, & culpa (quæ quidem fuerunt persequitae veniales) ipsi profuerint, ut alius ascenderet: & tenui meo iudicio, hi parvi defectus significabantur ijs catellis, à quibus impediabatur in ascensi scalarum. Ista namq; licet minuta peccata, sufficiunt ad nos remorandos, ne ascendamus ad perfectionem, donec nos ab illis, ope Divinae gratie, & adjuvante nostro Angelo, expediamus. Quam sublimis fuerit gradus perfectionis, quem hæc Virgo concendi, satis clare appetet ex aeterno amoris vinculo, quo sibi illam Deus univit, postquam ipsi ostendit vias, quibus ascenderat.

CAPUT